

НАДА БОГОЈЕВИЋ, АТЛАСОЛОГ

Атласолог из новосадског огранка Препорода Нада Богојевић, најпре је наместила атлас код Предрага Ђорђевића, а када је увидела моћ ове једноставне масаже лигамената на потиљку, пожелела је да заврши обуку за атласолога и помаже људима да се избављају од болести и теговба. Ево њене приче из књиге „Искуства препорођених“:

ТАБЛЕТЕ У ЂАЧКОМ РАЊУ

Мој први порођај (пре 17 година) ми је, уз срећу материнства, са несаницом донео и мигрену, која је била веома упорна. Три-четири дана мигрене, три-четири дана паузе – тако сам живела. Кљукала сам се лековима, пила и по седам-осам таблета на дан, а оне су ми само ублажавале болове и несаницу. Мучила сам се у постељи трудећи се да заспим, превртала се до јутра и устајала неиспавана и уморна. У другој трудноћи, десет година после прве, одбацила сам таблете за спавање, које ми ионако нису помагале. Сан без таблета није био идеалан, чак га је било мање, али је очито био здравији, јер дању нисам уоколо ходала ошамућена, већ бистре главе...

Бар десет последњих година имала сам још једну муку – желудачне сметње због јаке, зачињене хране, једине хране коју волим. Надутост, болове и мучнину редовно сам сузбијала помоћу две врсте лекова.

Набројала сам три велика проблема, а постојао је још један: око пет година ми је лева каротида пулсирала и „гргољила“ попут воде у чесми, и то ми је јако сметало. Ишла сам и на доплер, али ми ништа нису нашли...

Пријатељ из Торонта, који је тамо упознао Предрага Ђорђевића, подстакао ме је да га нађем у Београду и покушам да се намештањем атласа отарасим бар дела својих проблема. Нисам превише очекивала. Заправо, надала сам се да ћу решити мигрену, а остало ћу подносити као и до сада...

На сам дан намештања атласа имала сам јак напад мигрене – који је одмах по намештању стао! Нисам смела да верујем да је мигрена заувек нестала, како се касније не бих разочарала... Међутим, од тада су прошла два и по месеца, а ја сам доживела још само један благ и краткотрајан напад. Изгледа да више немам мигрену...

Што се тиче несанице, те ноћи након намештања атласа, први пут после скоро две деценије, дубоко сам заспала и нисам се будила целих девет и по сати! Сутрадан сам уморна и са осмехом, кућа се озарила. Сетила сам се шта је здрав, окрепљујући сан, и чему уопште добар сан служи.

Предраг Ђорђевић ми је рекао да ће ми се и желудац поправити и саветовао ми да се манем таблета. Убрзо сам направила експеримент са бањалучким ђевапима зачињеним бибером и љутом паприком. То сам лепо појела и – не могу да верујем! По навици гледам где су ми таблете, али их не узимам, не требају ми. Кроз десетак дана запажам да се више уопште не држим за стомак после јела, а то сам чинила свакога дана пуних десет година. Нема више надутости, болова, мучнине... Кад боли желудац, боли цео живот.

Кркљање у каротидама се након непуних месец дана упадљиво смањило, а после два месеца сасвим нестало (сем уочи циклуса, а надам се да ће и то ишчезнути).

Моја ћерка Јована (17) такође се решила главобоља, које трпи од треће године. Нема где је нисам водила на испитивање. Рекли су да је све у реду, то је тако, наследна главобоља, мора да трпи. Већ у предшколском узрасту смо јој давали таблете за главу како би могла да функционише, а са поласком у школу се главобоља појачала, тако да смо појачали и лекове. Од средње школе, у коју је пошла пре три године, сваког јутра би попила две таблете и у ранац спаковала још две. И поред тога, једном-двапут седмично би се вратила кући са наставе, јер не може да издржи бол. Кад јој је (убрзо после мене) намештен атлас, главобоља јој је моментално нестала, али она има трауме, па и даље носи лекове у школу, иако их редовно враћа.

Моја сестра Рада Марић (47) наместила је атлас кад и Јована. Имала је озбиљних проблема. Већ десет година уопште није осећала горњу половину главе, ни кад јој у њу заријем нокте, али је објашњавала како је изнутра увек нешто боли и боде. Петнаест дана су је испитивали на неурологији и вратила се кући без дијагнозе. Сумњали су чак и на тумор. Најзад су јој дали антидепресиве, који су јој изазвали раздражљивост и мрзовољу, па су их морали укинути.

Рада је целе последње деценије имала и аритмију, потом трњење и одузимање једне и друге руке наизменично, а ујутру кад устане морала је да прохода на пету да би затим спустила на тло табан, јер није имала осећај у стопалу. Свакодневни болови у куковима су се полагано спуштали у колена, која би јој отицала...

Наместила је атлас са видном главобољом, која је истог момента престала и више се није појавила. Чим је атлас легао на место, почела је да осећа горњу половину главе. Штошта јој се испоправљало. Много мирније и дубље спава, не мучи је лупање срца, аритмија је ишчезла. Након две недеље је осетила да у рукама може да носи и теже кесе а да јој прсти не трну. Кад усисава праšину клечећи, више не подмеће јастук под колена, не треба јој. Већ првих дана је приметила да јој, обично пре подне, појачано цури нос, каже – кад издува нос осећа се скроз прочишћено и препорођено.

Моја кума Весна Гајић (45) наместила је атлас кад и сестра Рада. Имала је учестале главобоље и несаницу дугу целу деценију. Нисам јој хтела рећи да очекује дубљи и мирнији сан, али сам се надала да ће ме ујутру обрадовати таквом вешћу. Сутрадан ми се јавила сва лепршава и испричала како је сан синоћ просто оборио у кревет. Главобоље су јој се смањиле бар за две трећине. Има тежак, стресан посао. Тренутно је на крстарењу бродом, мења климу и ништа јој не смета, много се боље осећа.

Да ли је, након свега, чудно што сам пожелела да радим у „Препороду“?

Нада Богојевић (45), Нови Сад

По завршетку обуке код Предраг Ђорђевића, Нада Богојевић је добила сертификат и сада води новосадски огранак Препорода.

– Волим да помажем људима, каже. Свако од тих дивних, нападених људи има своју причу, своју муку. Чим закораче код нас, схвате да имамо озбиљан приступ и већ им кроз разговор лакне, полако им се враћа нада, мука јењава.

За сваког имам времена, људски животи су у питању, пажљиво их слушам, саветујем. Након намештања атласа, са свима остајем у контакту. Кроз дружење, разговоре и савете лакше преброде реакције и без бриге стигну до здравља. Има много тужних прича, али се код нас у Препороду све срећно заврше!

Понеко буде збуњен кад уместо Предрага Ђорђевића затекне мене у новосадском Препороду. Предраг све мање ради и данас се углавном бави обуком и ширењем Препородове идеје по региону и свету. Зато је обучио нас, да он може да се на другачији начин посвети својој мисији.

Једном ми је дошао тренер пливања Угрин, и питао за Предрага. Након неколико минута разговора, решио је да му ја наместим атлас. Имао је проблем са плућима. Није могао да преплива базен. Користо је две врсте пумпица и имао

свакодневне главобоље. Већ после месец дана са осмехом ми се похвалио да сад користи само једну пумпицу, и то по потреби, а главобоље су му сасвим ретке.

Једнога дана су ми дошле четири монахиње из Ремете. Најстарија има 85 година. Имале су грдних проблема – болове у врату и раменима, окоштавања... Већ кроз месец дана, на контроли, све се то прилично поправило и ублажило.

За помоћ ми се обратила и трочлана породица Ивановски која се борила са последицама тешке саобраћајне несреће. Покушали су лечење по болницама, али помака није било. Њихов седамнаестогодишњи син Кристијан имао је много проблема са кичмом. Сада се сви боље осећају, а младић ми долази редовно, сваког месеца. Почео је да вози мотор, који пре није могао да вози због јакох болова у кичми.

Са благом неверицом је код мене ушла и докторка која је довела своју маму. Маму су мучиле главобоље и трњење врата. После третмана, докторка је са осмехом рекла да ће и она доћи на масажу.

Морам да споменем и госпођу Невенку из Банстола. Дошла је са супругом који је имао јаке болове у врату и раменима, а у ходу се заносио улево. Супруг је за кратко време осетио бољитак. Кроз месец дана су поново дошли и довели све чланове породице.

Господин из Апатина је имао неколико операција главе, ход му је био отежан, говор неразговетан. Више је рукама објашњавао него речима. Није могао да држи правац у ходу, ишао је лево-десно, увек са пратњом. Већ после месец дана, на наставку масаже, није му више потребна пратња, хода сам, боље говори, главобоље су му се проредиле. Довео ми је пријатеља који има Паркинсонову болест. Том господину је одмах после третмана скочило расположење: „Као да ме је сунце огрејало!“

Посетила ме је и млада жена из Торонта, Тамара. После неколико операција канцера и разних терапија, трпела је јаке болове, а лекови су јој слабо помагали... Наместила сам јој атлас и устала је са столице без бола. Није могла да верује! Јавила ми се телефоном кроз десетак дана и рекла да и даље не пије лекове. Била је дирнута и неизмерно захвална. Тада у Препороду нисам имала климу, и она је изразила жељу да ми је купи у знак захвалности...

Такође живо памтим кад ми је једнога дана отац довео сина, којем су глава и врат упадљиво померени улево, као да је глава пала на страну. Тај дечак, Дејан, трпео је јаке болове и стално се држао за главу. Свуда су ишли, али нигде нису добили ни дијагнозу, ни терапију. После намештања атласа, дечаково лице је обасјао осмех. Бол је уминуо. Слободно је окретао главу лево-десно. Увек се радујем њиховом доласку...

Надам се да сам кроз ове примере којих се најживље сећам, успела да дочарам колико волим посао атласолога и колико уживам радећи са људима, Сваки њихов телефонски позив и радосна захвалност што сам им олакшала живот,

много ми значе. Потпуно се уносим у сваку причу, сваки бол, и сваки процес опоравка. Лепо је видети кад људи одавде излазе са осмехом и потом чути да им је много боље. Њихов осмех и ведрина у гласу дају ми полет за ново сутра, у којем се наша заједничка борба за здравље наставља.

**НАМЕШТАЊЕ АТЛАСА НАЈМЛАЂИМА ПРАВО ЈЕ ЗАДОВОЉСТВО:
ЗДРАВИЈЕ ЋЕ РАСТИ, ПРАВИЛНИЈЕ СЕ РАЗВИЈАТИ.**

